

כשהמלך חזר בערב, נאמר לו כי אישתו, עץ-כסף, חולה מאוד. הוא הלך אליה ושאל מה קרה לה.

"הו, רק דבר אחד יכול להבריא אותי."
"רק תגידי, אין דבר שאוכל לעשות ולא אעשה למען
בריאותך."
"אוכל להבריא רק אם אוכל לאכול לב וכבד של
בתי, עץ-זהב."
באותו הזמן בן של מלך גדול בא מחוץ לארץ וביקש
את ידה של עץ-זהב. המלך הסכים, והם הפליגו
משם.
לכן המלך קרא לנעריו ושלח אותם לצוד תיש בר.
הוא כרת את לב והכבד של התיש ונתן לאישתו
לאכול; היא קמה והרגישה טוב.

עץ-זהב ועץ-כסף

היה היה פעם מלך ולו אישה ששמה היה עץ-כסף
ובת ששמה היה עץ-זהב. יום אחד הלכה עץ-כסף
לעמק וראתה מעיין ובו דג שמך.
אמרה עץ-כסף: "שמך, ייצור גרמי, האם אני
המלכה היפה ביותר בעולם?"
"הו, לא, באמת לא!"
"ומי כן, אם כך?"
"עץ-זהב, בתך."
עץ-כסף חזרה הביתה בכעס רב. היא נשכבה
במיטה ונשבעה שלא תבריא עד שלא תאכל לב
וכבד של בתה, עץ-זהב.

כך קרה באמת, וכשעץ-כסף יצאה לחוף היא התחילה לקרוא: "בואי לקבל את אמך, שבאה לבקר אותך." אבל עץ-זהב ענתה שהיא נעולה

בחדר ולא יכולה לצאת.
"אז לפחות תוציאי את הזרת שלך דרך חור
המנעול, כדי שאוכל לנשקה" אמרה עץ-כסף. זו
הוציאה את הזרת ועץ-כסף תקע בה סיכה מורעלת,
ועץ-זהב מתה.

שנה מאוחר יותר הלכה עץ-כסף שוב לאותו העמק,
שם, במעיין שחה דג השמך.
"שמך, ייצור גרמי, האם אני המלכה היפה ביותר
בעולם?" אמרה עץ-כסף.
"הו, לא, באמת לא!"
"ומי כן, אם כך?"
"עץ-זהב, בתך."
"הרי עבר כבר זמן רב מאז שהיא חיה. מאז כבר
אכלתי את לבה ואת כבדה."
"לא, היא לא מתה. היא התחתנה עם נסיך גדול
וחיה מחוץ לארץ."
הלכה עץ-כסף למלך וביקשה שיכין אנייה. היא
אמרה: "אני רוצה לבקר את בתי, עץ-זהב, כי זה
כבר זמן רב שלא ראיתיה."
ציווה המלך להכין אוניה, והיא הפליגה בה.
עץ-כסף ניווטה בעצמה את האנייה, ועשתה זאת כל
כך טוב שבקרוב הם הגיעו למטרתם.
הנסיך יצא בדיוק אז לצייד בהרים. עץ-זהב הכירה
את אנייתה של אביה המלך.
"הו!" אמרה למשרתים שלה "אמי באה והיא רוצה
להרוג אותי."
"לא, היא לא תהרוג אותך" אמרו "אנו ננעל אותך
בחדר ושם היא לא תוכל להתקרב אליך."

כשהנסיך חזר מהציד ומצא שעץ-זהב מתה, הצטער מאוד. אך כשראה כמה היא יפה, החליט לא לקבור אותה, אלא סגר את גופתה בחדר, שם איש לא יכול היה להתקרב אליה, ותמיד שמר את המפתח על לבו.

במשך הזמן הנסיך התחתן שוב, והבית כולו היה תחת ניהולה של האישה החדשה, פרט לאותו החדר הנעול. אך יום אחד הנסיך שכח לקחת איתו את המפתח והאישה השניה יכלה להיכנס לחדר. ושם ראתה את האישה היפה ביותר שראתה מעודה.

היא ניסתה להעירה ואז ראתה את הסיכה הנעוצה בזרת. היא הוציאה את הסיכה והנה עץ-זהב קמה לתחייה, יפה ונהדרת כמו קודם.

בערב חזר הנסיך מציד ומצב רוחו שפול. "איזה דורון לתת לך, כדי לשמח אתך?" שאלה אישתו.

"לא, שום דבר לא יוציא חיוך על שפתי, ורק אילו עץ-זהב קמה שוב לתחייה."

"אז לך לחדרה, ושם תמצא אותה חיה."

כשהנסיך ראה את עץ-זהב שמח מאוד והתחיל לנשק ולנשק ולהנשק לה. אמרה אישתו השניה: "זו

אישתך הראשונה, ולכן עדיף שתישאר איתך ואני אלך לי."

"לא, בשום אופן לא. תהיו לי שתיכן לנשים." וכך היה.

ובסוף השנה הלכה עץ-כסף שוב לעמק, שם, במעיין שחה דג השמך.

"שמך, ייצור גרמי, האם אני המלכה היפה ביותר בעולם?" אמרה עץ-כסף.

"הו, לא, באמת לא!"

"ומי כן, אם כך?"

"עץ-זהב, בתך."

"לא, היא כבר לא חיה. תקעתי לה סיכה מורעלת בזרת."

"לא, היא לא מתה כלל."

הלכה עץ-כסף הביתה ובקשה מהמלך שיכין אנייה. היא אמרה: "אני רוצה לבקר את בתי, עץ-זהב, כי

זה כבר זמן רב שלא ראיתיה."

ציווה המלך להכין אוניה, והיא הפליגה בה.

עץ-כסף ניווטה בעצמה את האנייה, ועשתה זאת כל כך טוב שבקרוב הם הגיעו למטרתם.

הנסיך שוב יצא לצייד בהרים. עץ-זהב הכירה את אנייתה של אביה המלך.

"הו!" אמרה "אמי באה והיא רוצה להרוג אותי."

"לא, היא לא תהרוג אותך" אמרה האישה השניה
"נלך לחוף לפגוש אותה."
עץ-כסף יצאה לחוף. "בואי בתי אהובה" אמרה
"הנה הבאתי לך משקה יקר לעידוד."
"מנהגנו" אמרה האישה השניה "שמי שמציע
משקה לאחר, לוגם ממנו קודם."
עץ-כסף קירבה את הכוס לפיה, כאילו שותה ממנו,
אבל האישה השניה נתנה לה דחיפה והמשקה
נשפך לתוך גרונה והיא מתה במקום. לא נשאר
אלא להביא אותה הביתה ולקבור אותה.
הנסיך ושתי נשותיו חיו עוד זמן רב אחרי כן, באושר
ובשלוה.
כך השארתי אותם שם.